

'Spannend tot het einde!
Een thriller met karakter
en diepgang.' **WIM KRINGS**
BOEKHANDEL KRINGS,
SITTARD

PETER RÖMER

Supernova

EEN HANNA VERMEER

THRILLER

PETER RÖMER
SUPERNOVA

De Fontein

1990

Proloog

HILVERSUM

In één klap dat hele bestel naar de kloten!

En die rukkera in Den Haag maar denken dat ze hem hadden kunnen tegenhouden.

Hans Paardekoper lachte naar zijn spiegelbeeld en boog zich voorover. Met een vlijmscherp zilveren mesje had hij van een hoopje cocaïne een keurig lijntje getrokken en in één beweging snoof hij het witte poeder diep zijn neusgat in. Kolere! Hij hield eerst de ene toen de andere neusvleugel dicht, snoof diep en ademde weer uit.

Christus, wat voelde hij zich goed. Hij lachte nu hardop. ‘Shit, shitterdeshit.’

Hans Paardekoper had zijn zakken gevuld, en hoe!

Beneden was het feest in volle gang. Door het hele huis klonk keihard het rapnummer ‘Me so horny’ van 2Live Crew, dat mede dankzij zijn inspanningen over een paar weken een nummer 1-hit zou zijn. Overal stonden aangebroken flessen, lagen lege pizzadozen en stonken overvolle asbakken. De rook was om te snijden.

Er hingen tientallen mensen rond. Collega’s en medewerkers van Radio Nova. Vrienden en vrienden van vrienden. Hij kende de helft niet. Afgelopen op het succes, als vliegen op de stront. En onder hen natuurlijk ook de jongens en meisjes

die elke dag voor de deur van de studio hingen in de hoop een glimp op te vangen van een van hun helden. Hahaha. Vandaag hadden ze mee naar binnen gemogen. Vandaag was het feest, was iedereen lam. Mijn god wat was iedereen lam. De glazen waren allang ingewisseld voor flessen, die van mond tot mond gingen. Iedereen lachte en dronk. Mensen kropen over elkaar heen en op zijn dure Italiaanse B&B-bank lag Carlo Cronen uitgebreid te tongen met een vrouw van de platenmaatschappij. Carlo was een collega van Hans, hij presenteerde het megapopulaire *Vijfhonderd CC* op Radio Nova en stond onder intimi bekend als Carlo Coke.

Hans gaf een trap tegen de poot van de bank. ‘Maak geen vlekken, ja!’

Het stel gaf geen sjoege en tongde geconcentreerd voort. Hans moest lachen. Hij struikelde bijna over een halflege whiskyfles die iemand lukraak op de vloer had weggezet. Hij vloekte en raapte de fles op. Mensen wisten overal een tering-zooi van te maken.

Aan de andere kant van de kamer, bij de tuindeuren die hij had gesloten in verband met de geluidsoverlast, stond Robbie Dommels, zijn technicus, tevens steun en toeverlaat, tegen de muur geleund. Zijn blik stond op oneindig, terwijl een meisje letterlijk om zijn nek hing en met haar prille lichaam tegen hem aan stond te schuren. Hans moest giechelen. Godsamme, dat kind was nog geen vijftien. Nou ja, misschien net, maar toch.

Wel een lekker dingetje. Tietjes.

Het meisje legde haar hoofd op de borst van de technicus en hij liet zijn hoofd zakken, waardoor zijn kin in haar krullen verdween.

‘Hé, Robbie, man, rot op.’

Dommels hief zijn hoofd en keek Hans lodderig aan. ‘Wat?’

‘Veel te jong, man!’

De technicus grinnikte slap. ‘Hoezo? Ik ben al bijna dertig.’

Hans gaf hem een duw waardoor Robbie zijn evenwicht verloor. ‘Flikker nou maar op. Je kan niet eens meer op je poten staan.’

De technicus probeerde zich te vermannen, maar toen dat niet wilde lukken, haalde hij zijn schouders op. ‘Lul!’ Hij nam zijn verlies. Dan maar niet, wijven genoeg.

Hans ontfermde zich over het meisje. Ze keek omhoog naar de radioheld die ze alleen maar onder zijn artiestennaam kende: Prince Vince. Die draaide met zijn vinger een krul in haar haar en keek in haar ogen. Aan de wezenloze blik op haar gezicht en vooral de verwijde pupillen kon hij zien dat ze zich al een of meer pilletjes had laten voeren. Ze had heel lieve rode lipjes. Hij boog zijn hoofd naar haar toe en blies zachtjes in haar oor.

Het meisje stond met haar gezicht naar de muur en hij drong bij haar naar binnen. Ze schreeuwde, wilde zich van hem losmaken. Maar hij liet dat niet gebeuren. Dit is wat zij wilde. Dit is wat hij wilde. *Me so horny*. Hij hield haar in bedwang, leunde met een hand tegen de muur en hield haar met de andere hand vast bij haar nek. En stootte. Stootte!

Want – hij – was – The Prince!

Het meisje huilde en hij ontladde zich in haar. Ze huilde en schreeuwde, maakte zich van hem los en zakte door haar knieën. Hij keek hijgend naar beneden, naar het meisje dat uit zijn ijzeren greep gegleden was en snikkend, de handen in haar schoot gedrukt, langs de muur op de grond gezakt was.

In oktober van het jaar daarvoor had de commerciële televisie zich in het calvinistische Nederland gevestigd. Lang hadden

de hooghartige politieke partijen in de illusie geleefd dat ze het oude bestel in stand konden houden en als een van de weinige landen ter wereld de commercie buiten de landsgrenzen konden houden. Een middeleeuwse houding waarvan een aantal Nederlandse initiatieven het slachtoffer was geworden. Maar via een zogenaamde U-bocht kwam de reclame nu via Luxemburg het land binnen en was de commerciële omroep alsnog een feit.

Het kon Hans Paardekoper geen bal schelen via welk land de televisiereclame het land binnen kwam, hij had een hekel aan de betweters in Den Haag. Hij was als oprichter van Radio Nova jarenlang door de politiek en de overheid achtervolgd. Ze hadden de commerciële radiopiraat getracht het zwijgen op te leggen, maar Hans, alias Prince Vince, had de druk weerstaan, gesteund door honderdduizenden trouwe luisteraars. En nu, nu was hij met zijn enorm populaire radiostation opgekocht door een commerciële televisiezender die met de aanhang van Radio Nova naamsbekendheid had gekocht en een fiks marktaandeel had verworven. Ze hadden Hans en zijn compagnons, investeerders in het radiostation, betaald in aandelen en harde munt. De toekomst kon alleen maar mooier worden.

Sinds de dag van de overdracht was het feest, al vond hij het na drie dagen wel mooi en had hij al die types – collega's, fans en uitvreeters – zijn huis uit geschopt en een schoonmaakbedrijf gebeld. Het huis moest natuurlijk wel weer op orde zijn als Ester terugkwam van Ibiza.

De feesten ontstonden daarna spontaan, vaak aan het einde van de dag, in de studio's van Radio Nova. Hij wist niet hoe het kwam maar opeens lag er weer een bergje cocaïne op tafel en leverde de drankenboer een volgende bestelling af. En hij hoefde niemand te bellen, want het gebouw stroomde als vanzelf vol.

Overdag probeerde hij een paar uur op kantoor te zijn om de lopende zaken af te handelen en het gevoel te hebben dat hij de situatie in de hand had, maar in de loop van de dag drong de rock-'n-roll zich toch meestal weer aan hem op. Behalve op zondag. Dan presenteerde hij zijn immens populaire middagprogramma *Van de Prince geen kwaad*, waarmee hij al vele jaren een grote schare bewonderaars aan zich bond. Dan wilde hij clean zijn, gefocust. Zo'n programma lijkt op plaatjesdraaien, zei hij vaak, maar het is een kunst, vrienden!

Hij liep met een stapeltje fanmail de regieruimte binnen waar Robbie al bezig was de uitzending voor te bereiden door de volgorde van de muziek te bepalen. Hans gooide de fanmail op een tafel in de hoek van de ruimte en omzeilde net een kartonnen bekertje lauwe automatenkoffie.

Hij gaapte. 'Hebben we d'r zin in?'

Robbie keek op van de playlist. 'Heb je nog geslapen?'

Hans haalde pesterig een hand door de krullen van Robbie. 'Als een roos. En alleen!' Hij trok de zware deur open en verdween lachend in de opnameruimte.

Robbie gromde. Hij en Hans kwamen uit dezelfde streek in het oosten van het land, maar in tegenstelling tot de charismatische dj was Robbie altijd een verlegen en teruggetrokken jochie geweest. Zijn jeugd zag hij als een lange, verstilde periode waar hij zich als eenling een weg door had gebaand. Het was het leven dat bij hem paste. Zijn liefde voor de muziek had hem echter naar het westen gedreven, waar hij zijn streekgenoot Hans Paardekoper tegen het lijf was gelopen die hem een baantje had bezorgd bij Radio Nova. Aanvankelijk als duvels-toejager, maar mede door zijn encyclopedische kennis van de moderne muziek had hij zich opgewerkt tot producer en regisseur. Hij had de top bereikt bij het populairste radiostation van Nederland maar hij had nooit echt kunnen wennen

aan het opgenaaide wereldje waarin hij terecht was gekomen. Het liefst had hij zijn bescheiden etage aan een Hilversumse winkelstraat weer verruild voor de stilte en de eenzaamheid van zijn geboortegrond. In wezen was hij altijd een provinciaal gebleven. En wat anderen daarvan vonden interesseerde hem niet. De afgelopen weken was één groot feest geweest en hij begon er zo langzamerhand genoeg van te krijgen. Hij had nooit goed tegen alcohol gekund en van drugs moest hij eigenlijk niets hebben. Je moest mee met de stroom, maar hij voelde zich er steeds minder goed bij. Hij had dingen gezien waar hij zich achteraf slecht over voelde.

Hij hoorde een klik en de stem van Hans schalde door zijn ruimte. ‘Zeg het maar, jongen, wat gaan we doen vandaag?’

‘En verder nog een hele fijne zondaaag!’ Met die laatste, lang aangehouden lettergreep beëindigde Prince Vince zoals elke week zijn programma. Hij knalde er nog een jingle in maar werd al spoedig weggedrukt door het zoveelste reclameblok.

‘Zó in mijn sas met Badedas!’

Rietje zette de radio uit en keek naar de rode wekker op haar nachtkastje. Vijf uur.

Over een halfuur zou haar pleegvader terugkomen uit de kroeg en om stipt zes uur zou haar pleegmoeder het eten op tafel zetten. Daarna was het tijd voor *Studio Sport* en dan kon ze goddank het huis verlaten. Ze had zich nooit thuis gevoeld in het pleeggezin waarin zij en haar jongere broertje waren ondergebracht na de plotselinge dood van hun ouders, nu alweer drie jaar geleden. Het was ook op een zondag geweest. Hun vader had net een nieuwe auto gekocht, hij had er trots mee door de buurt gereden. Moeder voorin, zij en haar broertje achterin. Toen waren ze bij de buurvrouw afgezet. Die zou op ze passen omdat vader en moeder die middag in Utrecht een

collega van vader moesten bezoeken. Ze waren nooit meer teruggekomen. Rietje had ze zelfs nooit meer gezien, omdat hun lichamen volgens de man van de politie niets herkenbaars meer hadden. Hij had haar verteld dat de auto uit de bocht was gevlogen, over de kop was gegaan en in brand was gevlogen. Ze zag de twee dichte kisten nog voor zich, in de aula van de begraafplaats. Haar broertje had de kaarsen aangestoken en zij had een gedichtje voorgelezen dat ze zelf geschreven had.

De volgende dag waren ze naar tante Irene gegaan, een zuster van hun moeder, maar die had al na een paar maanden aangegeven dat ze de kinderen er eigenlijk niet bij kon hebben. Sinds die tijd zaten Rietje en haar broertje in dit pleeggezin, met die kutouders aan wie ze een hekel had. Vooral op zondag, als ze maar liefst twee keer naar de kerk moesten voordat haar pleegvader zich in de kroeg kon laten vollopen. Smeerslap. Laatst was hij de badkamer binnen gelopen terwijl hij wist dat zij onder de douche stond. En aan tafel zat hij voortdurend naar haar tieten te loeren. De dag dat hij er ook maar een poot naar zou uitsteken zou ze zijn hand afhakken. En dat stomme wijf maar doen alsof ze niets doorhad. Misschien had ze dat ook wel niet. Volgens Rietje zat ze onder de kalmeringsmiddelen. Vind je het gek, met zo'n man!

Ze keek weer op de wekker. Ze kon niet wachten tot zeven uur.

Hij had Rietje haar kamer uit zien sluipen, zoals zo vaak op zondag, en hij wist wat zij ging doen. Hij mocht dan haar jongere broertje zijn, hij wist heus wel dat ze stiekem het huis uit ging. Niemand had daar ooit iets van gemerkt. Vader sliep op de bank en moeder merkte nooit iets. Die zat boven een handwerkje dat nooit afkwam. Saai. Hij had een hekel aan zondag. Hij hield van voetballen, hij speelde in de spits van de F3 van

Olympia '25, maar hij mocht van vader nooit meekijken naar *Studio Sport*. Die wilde alleen kijken. Vader had hem een keer een klap verkocht omdat hij voor de verkeerde club juichte. En moeder had natuurlijk weer eens niets gezien. Sindsdien luisterde hij op zondagmiddag naar de radio. En zijn zuster sloop het huis uit. Stiekem. Hij had haar nog nooit horen thuiskomen. Waar ging ze eigenlijk heen? Hij mocht natuurlijk niet met haar mee. Ze zag hem aankomen. Wie ging er nou met zijn broertje op stap. Toch zou hij best willen weten waar ze naartoe ging. Hij zou haar kunnen volgen. Vader sliep toch. En moeder merkte niks. Die merkte nooit wat.

Zijn zus was plotseling stil blijven staan voor een groot pand dat werd omgeven door een wilde tuin. Hij drukte zich in de heg. Een paar meter voor hem was een auto tegen de stoep-rand tot stilstand gekomen. Zo te zien een taxi. Een Mercedes C36. Hij kende alle automerken uit zijn hoofd.

Het portier ging open en de chauffeur stapte uit zijn auto. Hij was een joviale Amsterdammer die zich ondanks zijn natuurlijke aanleg tot corpulentie verrassend soepel bewoog. Hij keek een aantal keren om zich heen, alsof hij wilde oversteken, en ontsloot toen de klep van zijn achterbak. Hij haalde er een klein pakketje uit.

De chauffeur reed als particulier chauffeur voornamelijk voor omroepen en productiemaatschappijtjes uit Het Gooi. Hij bracht artiesten en medewerkers van Amsterdam naar Hilversum en vice versa. Soms haalde hij beroemdheden op van Schiphol. Zo had hij eens Nana Mouskouri in zijn auto gehad! Hij had de wijk kunnen overnemen van een collega die last had gekregen van zijn hart en toonde zich een gelukkig mens. Nooit rare klanten en altijd goed betaald. De laatste tijd had hij ook weleens pakketjes opgehaald. Schoenen die een artiest

thuis was vergeten of een tekstboek dat per se nog moest worden afgeleverd. En deze pakketjes natuurlijk, waarvan hij er de laatste tijd verrassend veel van had vervoerd. Hij vermoedde natuurlijk wat erin zat, maar hij wilde er verder niets over weten. Hij liep de tuin in van de villa van Radio Nova en passeerde een jong grietje dat naast een boom stond te wachten. Wat deed dat mokkeltje hier? Ze wendde haar blik af en hij schudde zijn hoofd. Dit was geen plek voor kleine meisjes. De deur stond open maar hij drukte toch op de bel. Dat was de afspraak. Twee keer kort en een keer lang. Hij deed een stap over de drempel en hoorde door de verlaten ontvangstruimte het geluid van feestende mensen en muziek. Het duurde niet lang of die lange enthousiaste praatjesmaker verscheen. De chauffeur wist dat het een bekende dj moest zijn, maar hij had niet veel verstand van die zaken. Het interesseerde hem niet en als zo'n gozer met het draaien van plaatjes een godsvermogen kon verdienen, dan had hij het goed gedaan. Toch? Hem hadden ze er nooit voor gevraagd.

‘Mijn favoriete postbezorger!’ riep de man veel te luid en nam gretig het pakje in ontvangst. ‘Ga mee naar binnen, doe effe mee.’

Maar daar bedankte de chauffeur toch echt voor. ‘Sorry, ik moet nog werken. Andere keer graag,’ loog hij.

De dj graaide in zijn broekzak en haalde wat papiergeld tevoorschijn. ‘Kijk es!’

De ogen van de joviale Amsterdammer glommen. Een meier! Het bleef een rare snijboon, dat mannetje van de radio, maar hij was goed voor z'n geld. Een fooi van honderd piek kreeg hij niet elke dag. Hij bracht twee vingers naar een denkbeeldige pet. ‘Dank u beleefd.’

In de tuin keek hij nog even om zich heen, maar het meisje was nergens meer te zien.

Toen de Mercedes was weggereden glipte de jongen door het hek. Waar was zijn zuster? Hij keek de tuin rond, maar daar was ze niet. Was ze al in het huis verdwenen? Hij liep voorzichtig naar de deur. In zijn buik voelde hij een kriebeling, alsof hij meespeelde in een spannende film. De deur stond open. Het geluid van muziek en stemmen golfde door de lege ruimte. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes, maar hij zag niets. Het was donker binnen.

‘Kom op, Robbie, je kan me toch wel helpen!’

De stem van zijn zus! Hij keek naar rechts, daar, achter de balie was een ruimte waar licht brandde.

‘Het is je eigen schuld, je was er zelf bij. Je bent toch niet achterlijk of zo,’ klonk een onbekende mannenstem.

‘Wat denk je dat ze zullen zeggen als ze horen dat ik zwanger ben!’

De jongen hoorde dat zijn zuster moeite moest doen om haar tranen te onderdrukken. Zwanger? Rietje?

‘Dan laat je het toch weghalen.’

‘Jezus, man, dat kan helemaal niet.’ De jongen hoorde dat ze haar tranen niet langer kon bedwingen.

‘Hier.’

‘Ik moet je geld niet, lul!’ Ze schreeuwde het uit.

De man begon nu ook te schreeuwen. ‘Het is jouw probleem, los het op! Misschien is dat kind wel van de melkboer.’

De jongen hoorde Rietje nu krijsend huilen.

‘Zeg, blijf van me af,’ zei de man. ‘En sodemieter op voor ik je een doodschop geef!’ Door de emotie schoot de stem van de man de hoogte in.

De jongen hoorde gestommel en dook weg achter een tafel met kranten en weekbladen net op het moment dat zijn zuster de verlichte ruimte uit stooft. De man kwam haar achterna. Een kleine man met krulletjeshaar.

‘Hier!’ riep hij nog eens en gooide Rietje wat papiergeld achterna.

‘Ik moet je geld niet, klootzak,’ schold zijn zuster.

‘Hoer,’ gromde de man en hij verdween weer achter de balie.

Zijn zuster stond in de deuropening en spoog naar de grond. Toen was ze verdwenen.

De jongen bleef nog even gehurkt achter de tafel zitten en kwam toen voorzichtig overeind. Hij liep naar de plek waar het geld lag. Het waren een paar briefjes. Hij keek links en rechts om zich heen en raapte toen snel het geld op.

Drie weken later vonden ze zijn zusje in de badkamer. Ze lag in bad en had haar polsen doorgesneden. Het water was rood-gekleurd en stak bijna vrolijk af tegen haar bleke huid. Later hoorde hij dat ze alle kalmeringspillen van moeder had geslikt en die had weggespoeld met de oude klare van vader.

2014

1

AMSTERDAM | DONDERDAG

Hanna was die ochtend met grote moeite haar bed uit gekomen. Ze had slecht geslapen, veel wakker gelegen, liggen draaien om een goede houding te vinden en toen ze eindelijk in slaap gevallen was, werd Xander weggeroepen. Hij had echt zijn best gedaan om zo stil mogelijk het huis te verlaten, maar dat was helaas niet echt een mannelijke eigenschap. Ze slingerde haar benen buiten bed en bleef nog even op de rand zitten. Ze inspecteerde haar gezwollen voeten die ze ook vandaag weer op de een of andere manier in haar schoenen moest zien te wurmen. Haar iPhone gaf voor de tweede keer aan dat het tijd was om op te staan. Ze stopte het ding onder haar kussen en stond op. Ze trok de gordijnen open. Haar slaapkamer keek uit over het Vondelpark en ze zag dat het vroege voorjaar al een groene zweem over de bomen had gelegd. Nog een paar zonnige dagen en de wereld zag er weer wat kleuriger uit. Meer dan ooit zag ze dit jaar uit naar de zomer. Ze liep naar de badkamer, toen ze zich iets herinnerde. Ze liep mompelend terug naar haar bed en haalde haar telefoon onder het kussen vandaan. Even sms'en dat ze niet ging hardlopen deze ochtend. En voorlopig eigenlijk helemaal niet meer. Ze kon er de energie niet voor opbrengen. Veronique, haar beste vriendin en vaste loopmaatje, zou kwaad terug sms'en, maar dat moest dan maar.

Op haar afdeling was het rustig. Hier en daar zat iemand zijn administratie bij te werken, maar de meesten van haar collega's waren afwezig. Gelukkig zat Remco alweer achter zijn bureau. Hij las de krant en keek niet op toen Hanna binnenkwam.

'Waar is iedereen?'

'Aan het werk,' antwoordde hij droog.

'Dat begrijp ik ook, sukkel,' sprak Hanna kortaf.

Remco keek op. 'Sorry?'

Hanna zette haar tas met een zucht op haar bureau, ging zitten en trapte haar schoenen uit. 'Excuus, Remco. Ik had je geen sukkel mogen noemen.'

Remco knikte en keek weer in zijn krant.

'Ik vind je natuurlijk wel een sukkel, maar ik zou de beleefdheid moeten kunnen opbrengen om dat voor me te houden.'

Remco reageerde niet. Het leek hem beter om haar te negeren. Zijn eigen vrouw had ook van die periodes dat ze hem alleen maar liep af te zeiken, omdat hij weer eens een boodschap was vergeten of niet op tijd thuis kon zijn om de kinderen van school te halen. Dan vroeg hij zich af wat zijn vrouw nou eigenlijk wilde. En daar kwam hij niet goed achter. Hij had het haar weleens gevraagd: 'Wat wil je nou eigenlijk?' Dat hij een beetje mededacht, had ze geantwoord. Maar meedenken met een vrouw was niet zijn beste eigenschap en daarom negeerde hij haar tegenwoordig als ze hem voor de zoveelste keer iets verweet.

'Remco.'

Hij keek weer op van zijn krant en schonk haar een beleefd glimlachje.

'Waar is iedereen?' vroeg Hanna weer.

'Er is weer een Marokkaan omgelegd. Bij het Overtoomseveld dit keer.'

‘Ah, vandaar.’

Er was al een tijdje een oorlog aan de gang tussen verschillende bendes uit de Marokkaanse gemeenschap, in Amsterdam de Maroc War genoemd, hoewel die niet alleen in Amsterdam werd uitgevochten en ook niet alleen door Marokkanen. De hele randstad was in rep en roer en de kranten stonden er vol van, maar feitelijk was er niets nieuws onder de zon. Hetzelfde had al eens plaatsgevonden tussen Chinezen, Antillianen, Turken, noem maar op. En tussen Nederlanders natuurlijk, die waren er ooit mee begonnen. Als zo vaak lag er een mislukte drugsdeal ten grondslag aan de bendeoorlog. Het verschil was dat ze vroeger een pistool gebruikten om iemand om te leggen en dat ze tegenwoordig de vijand wegmaaiden met een kalasjnikov. De gemiddelde krantenlezer vond het allemaal best. Laat die criminelen elkaar maar uitmoorden, dan zijn wij ervan af. Dat was de gedachte. Maar Hanna had het daar moeilijk mee. Veel van de slachtoffers waren jong. Sommigen van hen had zij nog meegemaakt toen ze voor het eerst werden opgebracht. Tasjesroof, winkeldiefstal. Klein bier van losgeslagen jongetjes die tot laat op straat zwierven omdat ze thuis niet werden opgevoed door hun onmachtige ouders. Gehard door de straat, verblind door het snelle geld, de kleren en de auto's waarmee ze zich een status konden kopen die ze van huis uit niet hadden meegekregen, ging het van kwaad tot erger. Nu waren ze uitgegroeid tot een harde kern van criminelen die meedogenloos en met grof geweld heersten over hun gebied. Hanna was blij dat zij niet uit haar bed was gebeld, ze kon weinig enthousiasme meer opbrengen voor dit soort onderzoeken.

Remco sloeg een bladzijde van zijn krant om. ‘Dus mogen wij bij de telefoon wachten tot er een oud vrouwtje wordt overvallen,’ sprak hij berustend.

‘Moet ook gebeuren,’ antwoordde Hanna terwijl ze opstond. ‘Ik ga thee halen. Wil jij iets?’

Remco keek kritisch naar de vloer. ‘Je hebt geen schoenen aan.’

‘Bloesvoeten,’ gaf Hanna als uitleg. ‘Ja of nee?’ Ze knikte ongeduldig.

‘Nee, dank je wel,’ antwoordde Remco vriendelijk. Hij had besloten zich niet meer uit zijn tent te laten lokken, want hij kende het stadium waarin zijn collega verkeerde maar al te goed. Hij had het thuis van dichtbij mogen meemaken. Al vond hij wel dat Hanna er vroeg mee was. Enfin, nog een paar maanden en dan was hij ervan verlost. Dan kon ze met zwangerschapsverlof.

Lees verder in *Supernova*.

Eveneens van Peter Römer:

Chantage

Bedrog

Eerste druk september 2015

Copyright © 2015 Peter Römer

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Janis Litavnieks/Getty Images

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 261 3587 3

ISBN e-book 978 90 261 3588 0

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.